

РЕШЕНИЕ

№ 2009

гр. Варна, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Гергана Ж. Дженкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело № 20213110107322 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявени от П. Н. М. срещу М. Т. Д. и „БДСК“ АД кумулативно обективно и пасивно субективно съединени отрицателни установителни иски с правно основание чл. 440, ал. 1 ГПК да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответницата не е собственик на следните имоти: 1) $\frac{1}{2}$ ид. ч. от поземлен имот с идентификатор 10135.55.06.94 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-73/23.06.2008 г. на ИД на АГКК, находящ се в ***, с площ от 300 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: средно застрояване (от 10 до 15 м.), номер по предходен план 1906, квартал 5, при съседни ПИ с № 10135.5506.95, № 10135.5506.99, № 10135.5506.100, № 10135.5506.93, № 10135.5506.87; 2) $\frac{1}{2}$ ид. ч. от сграда с идентификатор 10135.5506.94.1 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-73/23.06.2008 г. на ИД на АГКК, находяща се в ***, с площ от 99 кв.м., ет. 1, с предназначение: жилищна сграда – еднофамилна, разположена в ПИ с идентификатор 10135.5506.94; и 3) $\frac{1}{2}$ ид. ч. от сграда с идентификатор 10135.5506.94.2 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-73/23.06.2008 г. на ИД на АГКК, находяща се в ***, с площ от 22 кв.м., ет. 1, с предназначение: хангар, депо, гараж, разположена в ПИ с идентификатор 10135.5506.94, върху които е насочено принудително изпълнение по изп. дело на ЧСИ Ивета-Луис Ернандес, в полза на вискателя по изп. дело „БДСК“ ЕАД.

Твърди се в исковата молба, че на 30.10.2020 г. ищцата получила съобщение за наложена възбрана в качеството ѝ на съсобственик недлъжник, с което ЧСИ Ивета-Луис Ернандес, я уведомява, че е наложена възбрана върху $\frac{1}{2}$ ид. ч. от процесните имоти, притежавана от М. Т. Д., която ѝ е дъщеря. Сочи се, че вискател по изпълнителното дело е „БДСК“ ЕАД, а длъжник – М. Т. Д.. Излага се, че към датата на налагане на възбраната ищцата владее изцяло имотите, както нейната идеална част, така и тази, която е била на дъщеря ѝ. Навежда довод, че къщата с двор и гараж е била еднолична собственост, получена по наследство на покойния ѝ съпруг Т.Д.М. от неговия баща Д.Д.М.. Твърди, че дъщеря ѝ живее на квартира от много години и идва в имота само когато иска да я види. Поддържа, че заедно с дъщеря си са наследници на Т.Д.М. и съответно са получили по $\frac{1}{2}$ ид.ч. от наследството му, включващо процесните имоти. Сочи, че наследодателят на нейния съпруг Д.Д.М. е придобил правото на собственост върху имотите въз основа на Нотариален акт за собственост том VI, №

153, регистър 4758, дело № 1148/1934 г., издаден по Закона за издаване на нотариални актове за собственост върху общински места, дадени или заети за жилища и бездомници. Твърди, че ответницата М. Т. Д. се е отказала от наследството на баща си Т.Д.М., като отказът ѝ е вписан под № 552/2020 г. при Варненски районен съд. С оглед на това ищцата поддържа, че се явява единствен получател на наследството на съпруга си и единствен собственик на възбранените отчасти имоти, поради което върху същите не следва да се налага възбрана, тъй като се явява трето за изпълнението лице, а дъщеря ѝ не притежава недвижима собственост. Намира за необходимо да защити собствеността си от принудително изпълнение чрез публична продажба и да я изключи от обхвата на изпълнителното дело, което към този момент е висящо и не е приключило. Заявява, че жалби по реда на чл. 435, ал. 4 ГПК не са подавани. При тези съображения моли за уважаване на исквете и присъждане на сторените разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата М. Т. Д. не е постъпил отговор на исквата молба.

В срока по чл. 131 ГПК ответника „БДСК“ АД е депозирал писмен отговор, в който излага становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Не се оспорват обстоятелствата относно придобиването на собствеността върху процесните имоти по наследство от ищцата и ответницата, че последната е вписала отказ от наследството на своя баща на 05.10.2020 г., както и че ответникът е вискател по образуваните срещу М. Т. Д. изпълнителни дела № 307/2020 г. и № 308/2020 г., по които е наложена възбрана върху процесните имоти. Излага се, че твърденията на ищцата, че вследствие на вписания отказ от наследство се явява единствен собственик на имотите са неоснователни, както и твърденията, че единствено тя владее и ползва същите не се подкрепят от действията на ответницата М. Т. Д.. Същата е декларирала надлежно собствеността си върху наследеното недвижимо имущество и заплаща съответните данъци за него, а освен това в официалните административни регистри е посочила като свой постоянен и настоящ адрес именно адреса на процесните имоти – *** .Твърди се, че вписаният под № 552/2020 г. отказ на М. Т. Д. е недействителен, поради извършено преди това приемане на наследството с конклюдентни действия. Сочи се, че Т.Д.М. е починал на 10.10.2018 г., а на 27.11.2018 г. неговите наследници П. Н. М. и М. Т. Д. са се явили в офис на банката и са подали искане за закриване на разплащателната сметка на техния наследодател. Същите са се разпоредили с наличната по банковата сметка сума в размер на 53,16 лв., като са я изтеглили в брой. Сочат се и други действия от страна на наследника М. Т. Д., които според ответника представляват конклюдентни действия по приемане на наследството, а именно деклариране на собственост върху ½ ид.ч. от процесните недвижими имоти на 19.10.2018 г., както и ¼ ид.ч. от л.а. „Рено Клио“, с рег. № В6157АТ, придобити по наследство от покойния ѝ баща. Излага се, че от 28.02.2020 г. за автомобилът се заплаща застрахователна премия по застраховка „Гражданска отговорност“, което предполага активното му ползване от собственика. По изп. д. № 307/2020 г. по описа на ЧСИ И. Ернандес, по справка от което е събрана горната информация, били налични данни и за друга банкова сметка на наследодателя, закрыта от наследниците. Навежда се довод, че твърденията на ищцата, че единствено тя владее и ползва имотите не се подкрепят от действията на ответника М. Т. Д., която надлежно е декларирала собствеността си върху наследеното имущество и заплаща съответните данъци за него, а освен това в официалните административни регистри е посочила като свой постоянен и настоящ адрес именно адреса на процесните имоти – *** . При тези съображения моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не се спори, че покойният съпруг на ищцата Т.Д.М. е придобил по наследство от своя баща Д.Д.М. процесните недвижими имоти – поземлен имот с

идентификатор 10135.55.06.94, находящ се в ***, с площ от 300 кв.м., жилищна едноетажна сграда с идентификатор 10135.5506.94.1, с площ от 99 кв.м., и сграда с идентификатор 10135.5506.94.2, с предназначение: хангар, депо, гараж, разположени в поземления имот, който е станал собственик на същите по реда на Закона за издаване на нотариални актове за собственост върху общински места, дадени или заети за жилища на бездомници, както и че ищцата и ответницата М. Т. Д. са наследници на Т.Д.М., починал на 10.10.2018 г.

Тези правнорелевантни обстоятелства се установяват и от представените от ищцата писмени доказателства – Нотариален акт за собственост издаден по Закона за издаване на нотариални актове за собственост върху общински места, дадени или заети за жилища на бездомници том VI, № 153, рег. № 4758, дело № 1148/1934 г. от 04.08.1934 г., 3 бр. скици от СГКК – гр. Варна, удостоверение за наследници от 11.11.2020 г., удостоверение за наследници от 13.11.2020 г. и препис-извлечение от акт за смърт от 11.10.2018 г., издаден от Община Варна.

Видно от приложеното по делото удостоверение от 06.10.2020 г., издадено по ч.гр.д. № 11838/2020 г. по описа на Районен съд – Варна, в особената книга на съда за отричане от наследство, съгласно Определение № 261568/05.10.2020 г., е вписан отказът на М. Т. Д. от наследството, останало след смъртта на Т.Д.М., починал на 10.10.2018 г.

Изяснява се от представеното съобщение с изх. № 18237/15.10.2020 г. за наложена възбрана, изпратено до ищцата, в качеството на съсобственик недлъжник, че е наложена възбрана върху ½ ид.ч. от процесните имоти, притежавани от длъжника по изп. дело № 308/2020 г. по описа на ЧСИ И. Ернандес, рег. № 894, а именно ответницата М. Т. Д.. Видно от същото изп. дело е образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден на 28.10.2020 г. по ч.гр.д. № 862/2020 г. по описа на Районен съд - Варна за парично задължение в полза на „БДСК“ АД.

Установява се от представените от ответника писмени доказателства – извлечение за периода от 10.10.2018 г. до 31.12.2018 г. от банковата сметка на Т.Д.М., искане за закриване на банкова сметка от 27.11.2018 г. и операционна бележка от 27.11.2018 г., че на посочената дата ищцата П. Н. М. и ответницата М. Т. Д. са подали искане за закриване на банковата сметка на техния наследодател Т.Д.М. и са изтеглили от същата сумата от 53,16 лв., получена и от двете, видно от приложената операционна бележка.

Според издаденото от НАП уведомление от 19.02.2020 г. ответницата М. Т. Д. е подала Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти на 19.10.2018 г. за ½ ид.ч. земя и сграда, находящи се в гр. Варна, р-н Аспарухово, ул. „Димчо Дебелянов“ № 15, както и Декларация по чл. 54 от ЗМДТ за притежаван лек автомобил – ¼ ид.ч. от МПС марка „Рено“, модел „Клио“, рег. № В 6157АТ. Върху последния е наложен запор от ЧСИ И. Ернандес по изп. дело № 307/2020 г. по описа на съдебния изпълнител, видно от приложеното уведомление от 12.03.2020 г. на ЧСИ и удостоверение от 09.05.2022 г., издадено от МВР. За периода 28.02.2020 г. – 27.02.2022 г. автомобилът е бил с активна застраховка „Гражданска отговорност“, съгласно приложените разпечатки на извършени проверки от интернет страницата на Гаранционен фонд. Видно от приложените застрахователни полици от 27.02.2020 г. и 27.02.2021 г., както и 4 бр. квитанции за платени суми, застрахователните договори за въпросното МПС са сключени с ищцата П. Н. М. и дължимите вноски са платени от нея.

От приложената по делото данъчна декларация (л. 89-99 от делото) се установява правнорелевантното обстоятелство, че на 19.10.2018 г. ответницата М. Т. Д. е декларирила пред общинската администрация, че е придобила по наследство от Т.Д.М. в съсобственост с П. Н. М. ½ ид. ч. от земя, сграда (жилище), гараж и второстепенна постройка с адрес ***, УПИ 11, кв. 95, като е представила копия от нот. акт № 153, том VI, д. № 1548/34 г., удостоверение за наследници, акт за смърт от

11.10.2018 г. и ЕР на ТЕЛК от 14.01.2013 г.

Приобщени към доказателствения материал по делото са и справка за банковите и платежни сметки на физическо/юридическо лице от 28.07.2021 г., издадена от БНБ, и писмо от 05.05.2022 г. от „Централна кооперативна банка“ АД, съгласно които наследодателят Т.Д.М. е притежавал и сметка в посочената банка, която е закрыта служебно на 04.10.2019 г.

Според представената от ответника „БДСК“ АД справка за адресната регистрация на ответницата М. Т. Д., същата е регистрирана от 23.06.2000 г. на постоянен и настоящ адрес, съвпадащ с адреса на процесните имоти.

По искане на ищцата е разпитан свидетелят Тодор Живков Кирилов (внук на ищцата и син на ответницата). Установява се от свидетелските му показания, че л.а. „Рено Клио“ е придобит по време на брака на ищцата с покойния ѝ съпруг, като понастоящем същият се управлява от свидетеля, който твърди, че заплаща вноските за застраховката на автомобила, както и че майка му не е имала претенции, че същият е нейна собственост. Излага, че ответницата живее в кв. Аспарухово на ул. „Кирил Пейчинович“, като до смъртта на баща ѝ е живяла в жилището на ул. „Димчо Дебелянов“, където свидетелят и ищцата живеят в момента. Св. Кирилов мисли, че данъците за жилището се плащат от неговата баба. Свидетелства, че в банковата сметка на дядо му са били налични петдесет и няколко лева, които баба му и майка му изтеглили на каса от клон на банката в кв. Аспарухово. По това време той присъствал в банката, от където поискали и майка му да се разпише. Твърди, че баба му получила на касата тези средства и на него не са били давани пари.

При така констатираните обстоятелства, съдът достигна до следните правни изводи:

Според задължителните тълкувателни разяснения, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2017 г. по т.д. № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС, и скът по чл. 440 ГПК е отрицателен установителен иск и е предвиден като способ за защита на третите лица в случаите, когато принудителното изпълнение за парично задължение е насочено върху имущество, което не принадлежи на длъжника и с изпълнението се засягат правата на тези лица. Целта е при уважаването на иска да бъде установено, че вещта не принадлежи на длъжника и по този начин да се отрече възможността да се насочи принудителното изпълнение за негово задължение върху имущество, което принадлежи на трето лице. Видно от текста на чл. 440, ал. 1 ГПК, искът може да бъде предявен от всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, без да се поставя изискването третото лице да е във владение на вещта или не, каквото е налице за упражняване на правото на обжалване по чл. 435, ал. 4 ГПК. В тази връзка не се спори между страните, а и от представените писмени доказателства се установява, че за принудителното събиране на вземането на ответника „БДСК“ АД по издаден в негова полза изпълнителен лист по ч.гр.д. № 862/2020 г. по описа на Районен съд - Варна е образувано изп. дело пред ЧСИ И. Ернандес срещу ответницата М. Т. Д., което все още е висящо и по което са наложени възбрани върху процесните имоти, които ищцата счита за свои.

В настоящия спор за успешното провеждане на исковата защита по чл. 440, ал. 1 ГПК в тежест на ищцата е да установи, че процесните имоти са били част от наследствената маса на починалия наследодател и че е придобила правата на ответницата М. Т. Д. от наследството, тъй като тя е извършила валиден отказ по см. на чл. 52 ЗН. За отблъскването на заявената искова претенция ответникът „БДСК“ АД следва да докаже релевираното от него възражение за недействителност на отказа от наследството поради приемането му преди това с конклюдентни действия от отказалия се наследник.

По делото категорично се установи, че ищцата и ответницата, съответно като съпруга и дъщеря на починалия на 10.10.2018 г. Т.Д.М., са призовани към наследяване

на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 9, ал. 1 ЗН. Безспорно е по делото, а и от представените титул за собственост и удостоверения за наследници се установява по несъмнен начин, че спорните права върху процесните недвижими имоти са част от наследственото имущество на починалия.

Притежаваните от наследодателя имуществени права обаче не се придобиват автоматично от призованите към наследяване лица при откриване на неговото наследство в момента на смъртта му, а преминават към наследниците му само ако го приемат – арг. чл. 48, вр. чл. 1 ЗН. С откриването на наследството призованите към наследяване лица разполагат с няколко правни възможности – да приемат наследството (направо или по опис) или да се откажат от него. В първия случай наследниците придобиват правата върху конкретните имущества, включени в наследството, като същевременно отговарят и за задълженията, с които е обременено. Във втория случай отказалият се наследник се изключва от числото на наследниците и загубва това качество от момента на откриване на наследството на праводателя си. Това означава, че отреклият се от наследството никога не е придобивал включените в него права, респ. не отговаря за задълженията му. Частта на отреклия се от наследството преминава към наследниците от неговото коляно, а ако няма такива – към наследниците от следващ ред, като уголемява техните наследствени дялове (арг. чл. 53 ЗН). За да настъпи тази последица призованият към наследяване наследник следва да е извършил действителен отказ от наследство. Изявлението за отказ е едностранен акт, който следва да се извърши в писмена форма и да се представи пред компетентния съд за вписване в особената книга, съгласно чл. 52, вр. чл. 49, ал. 1 ЗН. В настоящия случай е установено, че на 05.10.2020 г. ответницата М. Т. Д., като призован към наследяване наследник, е извършила волеизявление за отказ от наследството на своя наследодател в писмена форма, представила го е пред компетентния съд, който е постановил акт за вписването му в особената книга по чл. 49, ал. 1 ЗН.

Въпреки спазването на формалната процедура за отказ от наследството, за да настъпят последиците на чл. 53 ЗН и ищцата да придобие частта на отреклия се от наследството, е необходимо извършеното от последния едностранно волеизявление да не страда от пороци, които да водят до неговата недействителност. Специфично основание за нищожност на отказа е същият да е извършен след изрично или мълчаливо приемане на наследството. Както приемането на наследството, така и отказът от наследство изчерпват възможността след тяхното надлежно изразяване да се извърши обратното им действие. Второто поред изявление няма предмет, поради което е недействително – в този смисъл Решение № 248/11.06.2012 г. по гр. д. № 470/2011 г. на ВКС, I г.о. Тази нищожност на едностранния акт може да се релевира с възражение, което се обсъжда само в мотивите на съдебния акт (така Решение № 108/14.05.2016 г. по гр.д. № 5913/2015 г. на ВКС, I г.о.). Такова възражение е обективизирано в отговора на исковата молба от ответника „БДСК“ АД, който е оспорил действителността на вписания отказ с доводи, че преди извършването му ответницата е приела наследството на баща си с конклюдентни действия.

Възможността за мълчаливо приемане на наследството е предвидена в чл. 49, ал. 2 ЗН, като според този текст на закона е достатъчно извършването на едно единствено действие от страна на наследника, стига то да сочи недвусмислено на намерението за приемане на наследството. Действията на разпореждане с наследствени права – продажба, дарение и т.н. всякога сочат на несъмненото намерение на призованото към наследяване лице да приеме наследството. Дори един акт на разпореждане с отделно наследствено право е израз на волята на извършилия го наследник да приеме наследството, част от което е то, съгласно чл. 49, ал. 2 ЗН. Правната доктрина и съдебната практика е категорична, че изтеглянето на суми от сметката на наследодателя достатъчно ярко манифестира желанието на наследника да получи конкретното наследство. Получаването на сумите по влога е действие на разпореждане с него и размера на изтеглените средства е без значение за квалифицирането му като

такова. Също така в актуалната съдебна практика, обективирана в т. 14 от ПП № 4/1964 г. и Решение № 801/09.11.2009 г. по гр. д. № 1667/2008 г. на ВКС, IV г.о., с които се изоставя по-старото схващане, застъпено в Решение № 54/03.05.1961 г. по гр. д. № 36/1961 г. на ВС, се приема, че подаването на данъчна декларация за наследствен имот е действие, сочещо на приемане на наследство.

Установено е по делото, че на 27.11.2018 г. ищцата и ответницата са закрили банковата сметка на своя наследодател в „БДСК“ АД и са изтеглили наличния ѝ актив. Изтеглянето и получаването на сума от ответницата безспорно представлява разпореждане със средства по сметка на наследодателя. Следва да се изясни, че не могат да бъдат кредитирани показанията на св. Кирилов досежно получаването на сумата в банката само от ищцата, тъй като свидетелските показания в тази част се явяват недопустимо доказателствено средство, като целящо да опровергае съдържанието на изходящ от страната частен документ, съгласно чл. 164, ал. 1, т. 6 ГПК, какъвто представлява представената по делото операционна бележка (л. 39 от делото), върху която ответницата М. Т. Д. се е подписала като получател на изтеглената сума от 53,16 лв. от банковата сметка на наследодателя ѝ.

Същевременно, още на 19.10.2018 г. ответницата М. Т. Д. е подала декларация по чл. 14 от ЗМДТ, че е придобила по наследство от Т.Д.М., $\frac{1}{2}$ ид. ч. от процесните недвижими имоти, а така също $\frac{1}{4}$ ид.ч. от движимата вещ – лекия автомобил. Подаването на въпросната декларация обаче не е представлява единствено изпълнение на данъчно задължение по чл. 14, ал. 4 ЗМДТ (ДВ, бр. 98 от 2010 г. – в действаща редакция към датата на деклариране), с оглед определяне от данъчния орган на дължимия от наследника данък върху наследството, тъй като разпоредбата на чл. 31, ал. 2 ЗМДТ предвижда, че такъв данък не се заплаща от преживелия съпруг и от наследниците по права линия без ограничения, каквато се явява ответницата М. Т. Д.. Предвид тази законова норма и изричното отбелязване, че декларацията се подава от собственик за придобиване на имот по наследство, може да се направи извод, че ответницата, считайки себе си за собственик на $\frac{1}{2}$ ид. ч. от имотите на баща си и $\frac{1}{4}$ от придобитата по време на брака му в СИО движима вещ, е обективирала намерението си да приеме наследството му. Ирелевантно е обстоятелството, че понастоящем наследственият автомобил се управлява от нейния син, както и че дължимите застрахователни премии за същия се заплащат от него (според твърденията на свидетеля) или от ищцата (видно от писмените доказателства). Само за пълнота на изложението следва да се изясни, че неотнотосим относно мълчаливото приемане на наследството е и фактът, че ответницата е регистрирана на адреса на процесните имоти, доколкото това е станало през 2000 г. – 18 г. преди откриването на наследството на нейния баща.

С оглед гореизложените обстоятелства и правни съображения, настоящият съдебен състав приема, че подаването на декларация за облагане с данък за наследеното имущество, ведно с изтеглянето на наличните активи от банковата сметка на наследодателя, следва да се преценят като такова поведение, което сочи несъмненото намерение на наследника да приеме наследството. Налице е мълчаливо приемане на наследство по см. на чл. 49, ал. 2 ЗН, което е произвело действие от откриването му. Приемането на наследството с конклюдентни действия опорочава извършения впоследствие от този наследник отказ от наследството. Последният е нищожен поради липсата на предмет и не е произвел предписаното в закона действие по чл. 53 ЗН. Липсата на действителен отказ от наследството отрича възможността за ищцата като наследник на Т.Д.М. да придобие наследствения дял на ответницата М. Т. Д.. С мълчаливото приемане на наследството спорните права са придобити и са станали част от имуществото на ответницата. Следователно, тя е носител на правото на собственост върху $\frac{1}{2}$ ид.ч. от поземления имот, както и от жилищната сграда и сградата с второстепенно значение, построени в него, намирайки се в ***.

Мотивиран от всичко изложено съдът намира, че възражението на ответника

„БДСК“ АД за недействителност на отказа от наследството, извършен от ответницата М. Т. Д. е основателно, поради което предявеният отрицателен установителен иск с правно основание чл. 440 ГПК се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника „БДСК“ АД следва да се присъдят съдебни разноски в размер на сумата от 325 лв., представляваща сбор от заплатена държавна такса за съдебни удостоверения в размер на 25 лв. и възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрисконсулт на ответника в размер на 300 лв., съгласно представения списък по чл. 80 ГПК. Настоящият съдебен състав намира, че сторените от ответника „БДСК“ АД съдебни разноски във връзка с предявения инцидентен установителен иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 44 ЗЗД, който съдът е приел за недопустим и производството в тази част е прекратено на основание чл. 130 ГПК с Определение № 7671/18.11.2021 г., не следва да се възлагат в тежест на ищцата.

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от П. Н. М., ЕГН *****, с адрес ***, срещу М. Т. Д., ЕГН *****, с адрес ***, и „БДСК“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, кумулативно обективно и пасивно субективно съединени отрицателни установителни иски с правно основание чл. 440, ал. 1 ГПК да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответницата не е собственик на следните имоти: 1) ½ ид. ч. от поземлен имот с идентификатор 10135.55.06.94 по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-73/23.06.2008 г. на ИД на АГKK, находящ се в ***, с площ от 300 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: средно застрояване (от 10 до 15 м.), номер по предходен план 1906, квартал 5, при съседи ПИ с № 10135.5506.95, № 10135.5506.99, № 10135.5506.100, № 10135.5506.93, № 10135.5506.87; 2) ½ ид. ч. от сграда с идентификатор 10135.5506.94.1 по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-73/23.06.2008 г. на ИД на АГKK, находяща се в ***, с площ от 99 кв.м., ет. 1, с предназначение: жилищна сграда – еднофамилна, разположена в ПИ с идентификатор 10135.5506.94; и 3) ½ ид. ч. от сграда с идентификатор 10135.5506.94.2 по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-73/23.06.2008 г. на ИД на АГKK, находяща се в ***, с площ от 22 кв.м., ет. 1, с предназначение: хангар, депо, гараж, разположена в ПИ с идентификатор 10135.5506.94, върху които е насочено принудително изпълнение по изп. дело на ЧСИ Ивета-Луис Ернандес, в полза на вискателя по изп. дело „БДСК“ ЕАД.

ОСЪЖДА П. Н. М., ЕГН *****, с адрес ***, да заплати на „БДСК“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, сумата от **325 лв.** (триста двадесет и пет лева), представляваща сторени съдебни разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____